

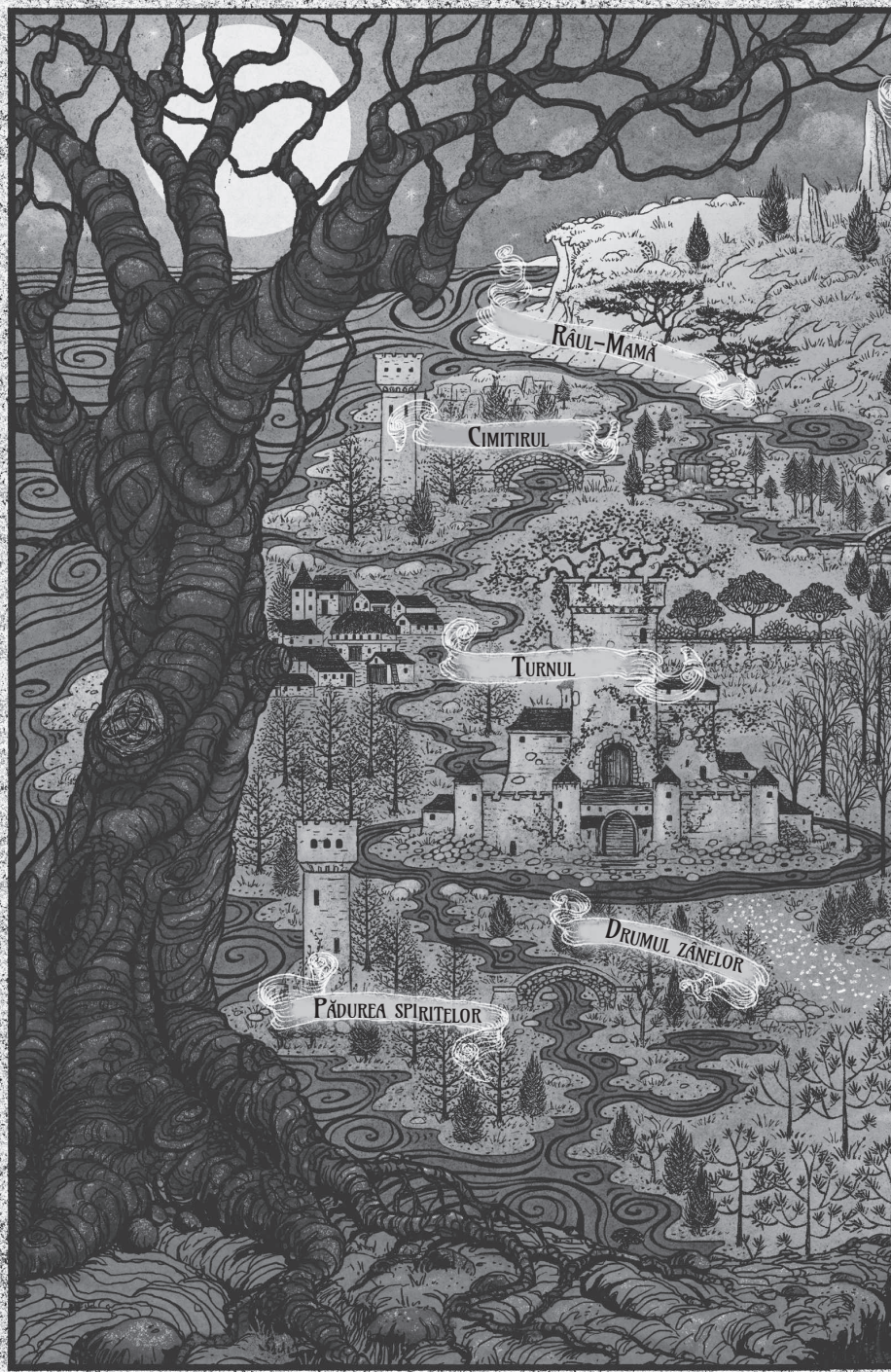

ALEXANDRA BRACKEN

BLESTEMUL
OASELOR

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

Pentru sora mea, Stephanie

RĂUL-MAMĂ

CIMITIRUL

TURNUL

DRUMUL ZĂNELOR

PĂDUREA SPIRITELOR

MORMÂNTUL LUI ARTHUR

COLIBA LUI BEDIVERE

MOVILELE ZĂNELOR

ÎNGRIJITORUL COLIBEI DIN LIVADĂ

MOVILA CU MORMINTE

PĂDUREA BĂTRÂNĂ

PĂDUREA CETII

RAUL-FIȚĂ

AVALON

ÎN URMĂ CU ȘAPTE ANI

Lancashire, Anglia

Primul lucru pe care-l învățai lucrând ca Recuperator era să nu ai niciodată încredere în ceea ce vezi.

Bineînțeles că Nash avea un alt mod de a se exprima: „Vrăjitoria e pe jumătate o iluzie”. Din păcate, cealaltă jumătate era teroare îmbibată-n sânge.

Însă, în acel moment, nu mi-era teamă. Eram doar furioasă ca o pisică din aceea care scuipe.

Mă lăsaseră în urmă. Din nou!

M-am sprijinit de ușa colibei, apropiindu-mă cât de mult puteam de pasajul fermecat, fără să pășesc însă în el. Recuperatorii le spuneau acestor tunele întunecate „Vene”, deoarece te duceau dintr-un loc în altul cât ai clipi. În cazul de față, în cripta unei vrăjitoare demult decedate, unde se aflau cele mai de preț bunuri ale ei.

Am verificat ora pe ecranul spart al mobilului antic pe care-l avea Nash. Trecuseră patruzeci și opt de minute de când îi văzusem dispărând în Venă. Nu alergasem destul de repede ca să-i prind din urmă, și chiar dacă îmi auziseră strigătele, le ignoraseră complet.

Ecranul telefonului s-a înnegrit când bacteria a cedat, în cele din urmă.

— Alo?

În timp ce strigam, mă jucam cu cheia pe care o lăsaseră în încuietore, cheia care era de fapt un os de la unul dintre degetele vrăjitoarei, înmuiat în propriul ei sânge.

— N-o să mă întorc în tabără, așa c-ați face bine să-mi spuneți când pot să intru! M-ați auzit?

Singurul răspuns a venit din pasaj, sub forma unor vârtejuri de zăpadă. Minunat! Vrajitoarea Edda alesese să-și pună colecția de relicve într-un loc mai friguros decât Anglia, iarna.

Faptul că Nash și Cabell nu răspundeau m-a făcut să simt un ghem în stomac. Dar Nash nu se lăsase niciodată intimidat de promisiunea pericolului, și urma să afle că nici eu nu voi fi intimidată de nimeni, cu atât mai puțin de gardianul meu ticălos.

— Cabell! am strigat, mai tare de data asta.

Frigul mi-a strâns între ghearele lui cuvintele, lăsând dăre albe în aer. M-a străbătut un fior.

— E totul în regulă? O să intru, cu sau fără voia voastră!

Bineînțeles că Nash îl luase pe Cabell cu el, pentru că-i era *util*. Dar, în lipsa mea, nu era nimeni acolo care să aibă grijă ca fratele meu să nu fie rănit, sau chiar mai rău.

Soarele era timid, ascunzându-se după norii argintii. În spatele meu, o căsuță abandonată din piatră veghea asupra câmpurilor din apropiere. În jur domnea o liniște de mormânt, lucru care îmi dădea mereu emoții. Mi-am ținut respirația, atentă la sunetele din jur. Niciun bâzâit de la trafic, nicio dronă a avioanelor din zonă, nici măcar un ciripit de păsări. Parcă toată lumea știa că nu are ce căuta în locul ăsta blestemat, în afară de Nash, singurul idiot suficient de nesăbuit și de lacom pentru a-și asum ariscul.

În clipa următoare, un val proaspăt de zăpadă a adus cu sine cuvintele lui Cabell.

— Tamsin? Ai grijă la cap când intri!

Părea entuziasmat.

Am pășit în întunericul derutant al Venei. Ce era afară nu se compara cu gerul înțepător care mă înfășurase acum, împungându-mi pielea până nu mai puteam să respir.

După doi pași, conturul ușii rotunde de la celălalt capăt al Venei a devenit vizibil în întuneric. După trei pași, am putut vedea un perete de lumină nepământească. Era albastră, aproape ca...

Am privit în jos, la bucățile de gheață împrăștiate în jurul ușii, la sigiliile învolburate cu blesteme din ele. M-am întors, uitându-mă după Cabell, dar o mână m-a prins, oprindu-mă pe loc.

— Ți-am spus să rămâi în tabără! O să vorbim despre asta, Tamsin.

Nash avea lanterna frontală aprinsă și nu-i vedeam fața, însă simțeam furia care emana din el.

— Ce-o să faci, o să mă pedepsești? am întrebat, încântată de victorie.

— Poate că da, naivo. Niciodată să nu faci nimic fără să știi prețul care trebuie plătit.

Lumina de la lanterna frontală a dansat peste mine, apoi s-a îndreptat în sus. Privirea mea a urmat-o.

Sute de țurțuri ieșeau din tavan, toți acoperiți cu oțel ascuțit, pregătiți să cadă în orice clipă. Pereții, podeaua, tavanul, totul era din gheață.

Chiar și în întuneric, Cabell era ușor de văzut, cu geaca lui galbenă. M-am simțit ușurată când m-am îndreptat spre el și m-am aplecat, ca să-l ajut să strângă cristalele nefolosite. Folosise pietrele ca să absoarbă magia blestemelor din jurul ușilor. După ce acestea au fost destrămate, Nash a lovit sigiliile cu toporul.

Toți Recuperatorii puteau să facă o versiune a ce făcea Cabell, dar nu aveau puterea de a anula blesteme decât cu unelte cumpărate de la vrăjitoare.

Cabell era special, chiar și printre Recuperatorii cu puteri magice deosebite. Era primul Extrăgător din ultimele secole. Putea să redirectioneze magia unui blestem de la o sursă la alta, curățând drumul din calea noastră de vrăji.

Singurul blestem pe care Cabell nu părea capabil să-l rupă era al lui.

— Ce blestem a fost ăsta, Tamsin?

Nash a arătat cu bombeul de oțel al gheții bucata de gheață marcată de sigiliu.

— Ai spus că vrei să înveți.

Sigiliile erau simboluri folosite de vrăjitoare ca să modeleze magia și să o lege de un loc sau de un obiect. Nash inventase nume stupide pentru toate semnele blestemelor.

— Năluca. Un spirit ne-ar fi urmat în criptă, ne-ar fi chinuit și ar fi smuls pielea de pe noi.

— Și ăsta?

De data asta, Nash a arătat spre o bucată de piatră gravată din calea mea.

— Ochi Albi. Oricine trece pragul va fi legat la ochi și lăsat să se plimbe prin criptă până moare înghețat.

— Probabil ar fi fost tras în țeapă înainte să înghețe, a spus Cabell vesel, arătând spre un alt sigiliu.

Pielea lui palidă era rozalie, de la frig sau entuziasm, și n-a părut să observe fulgii de gheață din păr.

— Bine punctat, a spus Nash, ceea ce l-a încântat pe fratele meu.

Peretii expirau aer rece în jurul nostru. Un cântec ireal răsună prin gheață, trosnind și huruind ca un copac bătrân în bătaia vântului. Nu exista decât o singură cale înainte, și anume drumul îngust din dreapta noastră.

Am tremurat, frecându-mi brațele.

— Putem să-ți găsim odată pumnalul ăla stupid și să plecăm?

Cabell a scos niște cristale proaspete din geantă, pentru blestemele presărate de-a lungul holului. Eu îi urmăream fiecare mișcare, dar Nash mi-a pus mâna pe umăr când am încercat să-l urmez.

— N-ai uitat ceva? a întrebat el, atotcunoscător.

— N-am nevoie de asta, am răspuns iritată, în timp ce mi-am îndepărtat o șuviță blondă din ochi.

— Nici eu n-am nevoie de atitudinea unei mogâldețe de față, și totuși, iată-ne aici, a zis Nash, scormonindu-mi în geantă după bucata de mătase mov.

A desfăcut-o și mi-a întins Mâna Gloriei.

Nu aveam Viziunea Unică, lucru pe care Cabell și Nash mi-l aminteau cu fiecare ocazie. Spre deosebire de ei, nu dețineam puteri magice. Mâna Gloriei era în stare să deschidă orice ușă, chiar și una protejată de o cheie-scheldet, însă pentru mine, cel mai important scop al său era să ilumineze magia ascunsă pentru ochiul uman.

Uram faptul că eram diferită – o problemă pe care Nash a trebuit s-o rezolve.

— Ups, începe să devină puțin aspru, nu-i așa? a întrebat Nash, aprinzând, pe rând, fitilul înnegrit al fiecărui deget.

— E rândul tău să-l speli, i-am spus.

Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să petrec încă o seară masând un strat proaspăt de grăsime umană în mâna stângă tăiată a unui ucigaș prolific din secolul al XVIII-lea, care fusese spânzurat pentru crima de a fi anihilat patru familii.

— Trezește-te, Ignatius, i-am poruncit.

Nash îl atașase de baza unui sfeșnic de fier, dar asta nu însemna că-mi făcea plăcere să-l țin.

Am întors Mâna Gloriei cu palma spre mine. Ochiul de un albastru aprins, aflat în pielea ca de ceară, s-a deschis, apoi s-a micșorat, dezamăgit.

— Ei bine, da, încă mai trăiesc, i-am spus.

Ochiul s-a dat peste cap.

— Sentimentul e reciproc, bucată impertinentă de piele murată ce ești, am bombănit, în timp ce aranjam degetele rigide și încovoiate, până când s-au așezat la loc.

— Salut, chipeșule! a croncănit Nash. Știi, Tamsy, tonul face muzica, a zis Nash. Tu ai vrut să vii. Data viitoare gândește-te la preț, da?

Mirosul de păr ars mi-a umplut nările. L-am mutat pe Ignatius în mâna stângă, iar perspectiva asupra lumii mi s-a schimbat. Lumina lui s-a întins pe suprafața gheții, scaldând-o într-o strălucire nelumească. Mi-am ținut respirația.

Peste tot pe jos, pe pereți, pe tavan, erau sigiliile ale blestemelor, care se întrepătrundeau.

Cabell a îngenuncheat la începutul drumului. Era transpirat și muncea din greu să redirecționeze blestemele în cristalele pe care le puneă cu atenție în dreptul său.

— Cab are nevoie de o pauză, i-am spus lui Nash.

— Se descurcă.

Cabell a încuviințat.

— Sunt bine, pot să continui.

O picătură de grăsime încinsă mi-a acoperit degetul mare. Am șuiert la Ignatius, fixându-i privirea plină de ranchiună.

— Nu, i-am spus cu fermitate.

Nu aveam de gând să-l așez pe jos, lângă Cabell, și să-i dau astfel satisfacție. În primul rând, pentru că nu voiam să ascult comenzile unei mâini tăiate. De fapt, motivul acesta era suficient.

Doar ca să enervez mâna impertinentă, am întins-o spre peretele din dreapta, apropiind ochiul expus din ce în ce mai mult de suprafața înghețată. Nu eram o persoană atât de bună cât să mă simt vinovată pentru fiorul care i-a străbătut articulațiile rigide.

Căldura flăcărilor lui Ignatius a străpuns crusta de gheață de pe perete și fiecare picătură de apă care curgea dezvăluia o formă întunecată, aflată în partea cealaltă.

Un icnet mi-a scăpat fără să-mi dau seama. Am încercat să fac un pas înapoi, dar m-am împiedicat de

gheață și, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, m-am dezechilibrat.

Nash a sărit înspre mine cu un mormăit speriat și și-a încleștat mâinile în jurul brațului meu. Frigul peretelui din apropiere mi-a sărutat scalpul.

Inima încă îmi bătea cu putere și încercam să-mi revin, când Nash m-a ridicat. Cabell a venit repede lângă mine, prinzându-mă de umeri și asigurându-se că nu eram rănită. Am știut în ce moment a observat ce zărisem prin gheață. Tot sângele i s-a scurs de pe chipul deja palid. Degetele i s-au încordat, sub imperiul groazei.

În gheață era prins un bărbat, pe care moartea îl transfigurase într-un monstru. Presiunea gheții părea să-i fi rupt maxilarul, care era deschis nefiresc de mult, într-un ultim țipăt tăcut. O șuviță de păr albit de la șoc îi încadra obrajii crăpați de frig. Șira spinării îi era curbată în unghiuri contorsionate.

— A, Woodrow, chiar mă întrebam ce-a pățit. Săracul de el, a spus Nash, apropiindu-se să studieze corpul.

Cabell m-a prins de mână și a îndreptat lumina lui Ignatius spre tunelul din față. Niște umbre pătau gheața strălucitoare, ca niște vânătaii imense. O galerie macabră de cadavre.

M-am oprit din numărat la treisprezece.

Fratele meu tremura de-i clănțăneau dinții. Privirea lui întunecată a întâlnit-o pe a mea.

— Sunt... Sunt atâția...

— E în regulă, e în regulă, am spus, luându-l în brațe.

Dar frica îl luase deja prizonier și îi aprinsese blestemul. Fire negre i-au apărut pe gât și spate, iar oasele feței i s-au modificat, căpătând crăpături dezgustătoare, de forma unui dulău.

— Cabell, unde a fost forjat pumnalul regelui Arthur? a întrebat Nash, calm și încet.

— A... A fost...

Vocea lui Cabell răsuna ciudat, şuierând printre dinții care i se alungeau.

— Unde, Cabell? a insistat Nash.

— Ce ești...?

M-am oprit când Nash mi-a aruncat o privire tăioasă. Gheața gemea în jurul nostru. L-am strâns mai tare pe Cabell și i-am simțit spatele curbându-se.

— A fost făurită... În... Avalon.

Privirea lui Cabell s-a oprit asupra lui Nash.

— Exact. Odată cu Excalibur.

Nash a îngenuncheat în fața noastră, iar Cabell s-a oprit. Părul care-i ieșise prin piele s-a retras, lăsând urme ca de erupție.

— Ți amintești celălalt nume pe care-l foloseau avolonienii pentru insula lor?

Fața lui Cabell începuse să-și revină. S-a strâmbat, îndurerat. Însă nu și-a desprins privirea de la fața lui Nash.

— Ynys... Ynys Afallach.

— Evident, ai nimerit-o din prima, a spus Nash, ridi-cându-se și punând câte o mână pe umerii noștri. Ai curățat deja blestemele, băiete. Poți să stai aici, cu Tamsin, până mă întorc.

— Nu, vreau să vin, a zis Cabell, ștergându-se la ochi cu mânecile.

Iar eu n-aveam de gând să-l las să se ducă fără mine.

Nash a încuviințat și s-a îndreptat spre hol, dându-i lanterna lui Cabell și îndreptându-și lanterna frontală spre cadavre.

— Asta-mi amintește de o poveste...

— Ce *nu* ne amintește! am bombănit.

Nu vedea că, în continuare, Cabell era dat peste cap. Doar se prefăcea că e curajos, dar pentru Nash fusese mereu îndeajuns.

— În trecut, într-un regat pierdut în timp, un rege pe nume Arthur era conducătorul oamenilor și al zânelor, a început Nash, în timp ce înainta precaut printre cristale.

Își folosea vârful toporului ca să zgârie sigiliile cu blesteme, în timp ce trecea pe lângă ele.

— Însă nu despre el o să vorbesc acum, ci despre insula Avalon. Un loc unde merele care cresc pot să vindece toate bolile, iar preotesele au grijă de cei care trăiesc în pădurile sale divine. Pentru un timp, chiar și Morgana, sora vitregă a lui Arthur, a aparținut ordinului lor. I-a fost consilier înțelept și corect, în ciuda modului în care escrocii din era victoriană au ales să-și amintească de ea.

Ne mai spusese povestea asta. Cam de o sută de ori, pe la o sută de focuri de tabără diferite. De parcă Arthur și cavalerii lui ne însoțeau în tot ce făceam; însă era o familiaritate plăcută.

M-am concentrat pe vocea caldă, guturală, a lui Nash, și nu pe fețele oribile din jur, sau pe sângele înghețat, împresurându-i ca niște halouri.

— Preotesele o onorează pe Zeița care a creat tărâmul luat în stăpânire de Arthur. Unii spun că l-a făcut din propria ei inimă.

— Asta e de-a dreptul stupid, am șoptit, pe un ton puțin tremurat.

Cabell m-a luat strâns de mână, iar Nash a pufnit.

— Poate pentru tine, fato, dar pentru ei, poveștile lor sunt la fel de reale ca noi doi. Insula a făcut cândva parte din lumea noastră, acolo unde se află acum Glastonbury Tor. Însă în urmă cu câteva secole, când au apărut religii noi și omul a ajuns să se teamă de magie, s-a scindat, devenind unul dintre Celelalte Tărâmurii. Acolo au fugit preotesele, druzii și zânele, ascunzându-se de lumea muritorilor, și au locuit în pace...

— Până când vrăjitoarele s-au răsculat, a spus Cabell, uitându-se în jur.

Vocea îi devenise mai puternică.

— Până când vrăjitoarele s-au răsculat, a încuviințat Nash. Vrăjitoarele pe care le știm azi sunt descendentele

celor exilate din Avalon, după ce s-au apucat de magie neagră...

M-am concentrat pe senzația mâinii lui Cabell, care mă strângea cu putere când am trecut de ultimul cadavru și pe sub o boltă de piatră. Dincolo de ea, drumul înghețat șerpuia în jos. Ne-am oprit din nou când Cabell a simțit, înainte să vadă, un sigiliu de blestem îngropat dedesubt.

— De ce ești așa disperat să găsești pumnalul ăla stupid? am întrebat, cuprinzându-mi pieptul cu mâinile, în încercarea de a mă încălzi.

Nash și-a petrecut ultimul an căutând, refuzând muncă plătită și chestii mai ușor de găsit. Eu fusesem cea care descoperise pista pentru cripta asta, nu că Nash mi-ar recunoaște vreodată meritele.

— Nu crezi că găsirea unei relicve legendare e un motiv destul de bun? Când vrei ceva, trebuie să lupți din toate puterile pentru el, altfel mai bine nu începi.

— Drumul e liber acum, a spus Cabell, ridicându-se din nou. Putem merge mai departe.

Nash a luat-o înainte.

— Nu uitați, micuților, că vrăjitoarea Edda era renumită pentru șiretlicurile sale, care îi plăceau atât de mult. Nu totul e ceea ce pare la prima vedere.

N-a fost nevoie decât de câțiva pași ca să înțeleg ce voia să spună.

Totul a început de la o lampă cu petrol, lăsată lângă unul dintre cadavrele din gheață, de parcă vânătorul tocmai o pusese pe jos, se aplecase în față, lipindu-se de suprafața înghețată, și fusese înfulecat cu totul.

Am trecut de ea fără s-o băgăm în seamă.

Apoi a fost scara, cea care oferea siguranță pentru lunga coborâre spre nivelul de dedesubt.

Am folosit frânghiile.

După aceea, tocmai când în jur a început să se simtă gerul, am văzut o haină imaculată de blană albă. Atât de moale și de caldă. Genul pe care o vrăjitoare neatentă ar fi

lăsat-o în urmă, aruncând-o peste o ladă ademenitoare de borcane cu mâncare.

— *Ia-mă. Folosește-mă, șopteau ele.*

Iar prețul era plătit cu sânge.

Lumina lui Ignatius a dezvăluit adevărul. În interiorul hainei erau lame și cuie ruginite. În borcane așteptau păianjeni. De pe scară lipseau toate treptele, cu excepția uneia. Până și lampa era plină cu Mama Sufocantă, un abur care-ți strângea plămâni, până când nu mai puteai să respiri. Era făcut din sângele unei mame care-și omorâse copiii. Oricine dădea la o parte sticla, pentru a aprinde fitilul, avea să moară într-o fracțiune de secundă.

Am trecut de toate, Cabell redirectionând magia neagră a blestemelor aruncate între capcane. În sfârșit, după ce mi s-a părut că se scurseseră ore, am ajuns în camera din interiorul criptei.

Era rotundă și scăldată în aceeași lumină ștersă și rece. În centru se afla un altar și, pe o pernă de catifea, un pumnal cu mâner alb, ca de os.

Până și Nash, care avea mereu cuvintele la el, amuțise. Nu era fericit, cum aș fi crezut c-o să fie. Nu țopăia, nerăbdător, când Cabell a rupt ultimul blestem care-l proteja.

— Ce-i cu tine? Nu-mi spune că nu e pumnalul potrivit, am întrebat.

— Ba nu, e.

Vocea lui Nash avea un ton ciudat. Cabell s-a îndepărtat de altar, lăsându-l pe Nash să se apropie.

— Ei bine, a spus, în timp ce mâna îi plana asupra mânerului, pe care apoi l-a luat. Salut!

— Acum ce urmează? a vrut să știe Cabell.

Mai bine îl întreba cui vrea să-l vândă. Poate, măcar o dată, aveam să ne permitem o locuință decentă și ceva de pus pe masă.

— Acum o să mergem la Tintagel, să luăm adevărul premiu, a spus Nash încet, în timp ce a ridicat lama în lumină.

Am mers în Cornwall cu trenul și am ajuns tocmai când a izbucnit furtuna, învăluind ruinele întunecate ale castelului Tintagel în pânțele sale dezlănțuite. După ce ne-am chinuit să instalăm cortul, luptându-ne cu ploaia și rafalele puternice de vânt, am adormit imediat. Cadavrele din gheață mă așteptau în vise, doar că acum nu erau Recuperatori, ci regele Arthur însuși, alături de cavalerii săi.

Nash stătea în fața lor, cu spatele la mine, și privea suprafața gheții unduindu-se ca apa. Am deschis gura, ca să spun ceva, dar n-a ieșit niciun sunet. Nici măcar un țipăt. Apoi, a intrat în gheață, de parcă voia să li se alăture.

M-am trezit cu un icnet, zbătându-mă ca să mă eliberez din sacul de dormit. Prima rază de soare a dat materialului roșu o strălucire ușoară.

Suficient cât să văd că rămăsesem singură.

„Au plecat.”

Urechile îmi țiuiau, iar degetele îmi erau prea amortite ca să apuc fermoarul cortului.

„Au plecat.”

Nu puteam să respir.

„Știam eu. Știam eu. Știam eu. Știam eu.”

M-au lăsat din nou în urmă.

Frustrată, am urlat, am rupt fermoarul și am deschis cortul, rostogolindu-mă în nămolul rece.

Ploaia cădea în șuvoaie, lovindu-mi fața și picioarele goale, în timp ce mă uitam în jur. Se lăsase o ceață deasă, acoperind dealurile. Ținându-mă prizonieră aici, pradă singurătății.

— Cabell? Cabell, unde ești? am țipat.

Am alergat prin ceață, în timp ce pietrele, buruienile și ciulinii îmi mușcau degetele, dar nu simțeam nimic.

Nu exista decât urletul care îmi creștea în piept, arzând cu intensitate.

— Cabell! Nash!

M-am împiedicat de ceva și am căzut, rostogolindu-mă până am lovit altă piatră și am rămas fără aer. Nu mai puteam să respir. Tot corpul mă durea.

Iar urletul a evadat, transformându-se în altceva.

— Cabell! am plâns eu.

Îmi simțeam lacrimile fierbinți, în ciuda ploii care-mi biciuia fața.

„Cu ce o să ne ajuți?”

— Vă rog, am implorat eu, ghemuindu-mă. Vă rog... Pot să ajut... Vă rog...

„Nu mă lăsați aici.”

Marea vuia în fundal, în timp ce lovea malul stâncos.

— Tam... sin...?

Inițial, am crezut că mi se pare.

— Tamsin?

Vocea lui era ștearsă, aproape înghițită de furtună.

M-am ridicat, luptându-mă cu iarba și nămolul, în căutarea lui.

Pentru o clipă, ceața a părăsit vârful dealului. Iată-l acolo, palid ca o fantomă, cu părul brunet lipit de craniu și cu ochii lui aproape negri pierduți în zare.

M-am chinuit să urc dealul, în timp ce alunecam întruna. M-am ținut de iarbă și pietre, până am ajuns la el și l-am luat în brațe.

— Ești bine? Cab, ești bine? Ce s-a întâmplat? Unde ai fost?

— Nu mai e.

Vocea lui Cabell era o șoaptă. Pielea îi era ca un bloc de gheață, și vedeam o urmă de albastru pe buzele lui.

— Când m-am trezit, nu mai era. Și-a lăsat lucrurile... L-am căutat, dar nu...

„Nu mai e.”

Însă Cabell era aici. L-am strâns și mai tare în brațe, și l-am simțit cum îmi răspunde la fel. Am simțit cum lacrimile i-au devenit ploaie pe umărul meu. În viața mea nu l-am urât pe Nash așa de tare pentru tot ce credeam că era.

Un laș. Un hoț. Un mincinos.

— O să se întoarcă, nu-i așa? Poate doar a uitat să ne spună unde se duce, a șoptit Cabell.

Nu voiam să-l mint vreodată, așa că n-am scos un cuvânt.

— Ar trebui să ne întoarcem și să așteptăm...

Am fi așteptat pentru totdeauna. Am simțit adevărul ăsta până în măduva oaselor. Nash obținuse ce dorise de la noi. Nu avea să se mai întoarcă. Singurul lucru bun era că nu-l luase pe Cabell cu el.

— Suntem bine, am șoptit. Suntem bine. Doar de noi avem nevoie. Suntem bine...

Nash a spus că unele vrăji trebuie rostite de trei ori ca să aibă efect, dar nu eram atât de fraieră să-l cred. Nu eram una dintre fetele din paginile aurite ale cărților cu basme. Nu aveam puteri magice.

Nu-l aveam decât pe Cabell.

Țepii negri i se întindeau din nou pe piele și simțeam cum oasele de pe spate i se mișcă, amenințând să se rearanjeze. L-am strâns și mai tare. Teama îmi vuia în stomac. Nash fusese mereu cel care-l adusese pe Cabell înapoi la el însuși, chiar și când era complet transformat.

Acum, Cabell nu mă mai avea decât pe mine.

L-am ascuns de ploaie și de rafalele puternice de vânt, după care am înghițit în sec și am început să vorbesc:

— În trecut, într-un regat pierdut în timp, un rege pe nume Arthur i-a condus pe oameni și pe zâne...